

Už páni do vojny jedú,
svojich paní si nevezú.

Heršek mladý taky jede,
Katerinky si neveze.

Hned izbetky zametala,
slzami jich polévala.

Ach, čeho sem tu dočkala,
svůj věneček jsem ztratila!

Při věnečku živobyť!
Dali mia sem moja máti.

Už ti páni z vojny jedú,
svojim paňám dary vezú.

Heršek mladý taky jede,
Kateřince dary veze.

Veze on jí postelenku,
v postelence kolébenku.

Jak ho máti uviděla,

hned mu vrata otvírala.

Paní mámo moja milá,
kde je moja Katerina?

A v kravárni krávy dojí,
druhá dívka u ní stojí.

Heršek mladý s koňa skočil
a hned do kravárně vkročil.

Kde je moja Katerina,
moja věrná služebkyňa?

Není tu tvá Katerina,
šak o ní ví paní máma.

Paní mámo moja milá,
kde je moja Katerina?

Poslala jsem ju prat šaty,
nemožu sa jí dočkati.

Heršek mladý koňa bodel
a hned rychle k Dunaju jel.

Postřetl ho tam starý pán:
Heršek mladý, kam jedeš, kam?

A já jedu ku Dunaju,
a já tam mám Katerinu,
svoju věrnú služebkyňu!

Není tu tvá Katerina,
šak o ní ví paní máma.

Paní mámo moja milá,
kde je moja Katerina?

Dala jsem ju katom sřáti,
měla na ta nesváđati.

A měl on dva nože čisté,
na oba dva boky ostré.

Jedným sobě hrob vykopal,
tym druhým si hlavěnkú stal.

Zostavaj tu tělo s tělem
a dušičky s Pánem Bohem.

Z doplňků

Ze Strání

Každá panna proti pánu
a Šandorka proti synu.

Jedným nožem jamu kopal
a druhým si do srdca pchal.

A tu leží tělo s tělem
a tři duše s Pánem Bohem.

Nech tu roste fialečka,
nech sa karhá má mamička.

Nech tu roste, nech hřebíček,
nech sa karhá můj tatíček.

Nech tu roste všeliký květ,
nech sa karhá široký svět.

93. ŽIVCEM POHŘBENÁ

194.

Od Příbora

By - la je - dna smu - tna že - na, co pa - te - ro di - tek mě - la,
še - ste pod srd - cem no - si - la, z to - ho svě - ta isť mu - se - la.

Byla jedna smutna žena,
co patero ditek měla;
šeste pod srdcem nosila,
z toho světa isť musela.

To nejmladší pacholatko
po krchově chodivalo,
drobne kvitečka zbiralo.

Uslyšelo v hrobě zpívat,
male dífatko kolibať.

Tatičku můj roztomily,
podťě k hrobu v tuto chvíli,
mamička tam v hrobě zpíve,
male dífatko kolibe.

Tatik tomu něchtěl věřit,
šel se na faru poradit.
Na faře mu tak radili,
by byl ten hrob otevřeny.

A dy ten hrob otevřeli,

ona na truhle seděla,
male dífatko držela.

A on se ji počal bati,
počal od ni utikati.

A ty, muži, nebůj se mne,
vem to dífatko ode mne;
štyry leta s tebu budu,
na paty rok zas tu půjdu.